

[Carl Petersen.]

at tænke lidt nøjere over sagerne, før de forlanger, at folketinget skal konfirmere, hvad de er blevet enige om?

Jeg brugte lige udtrykket „pression over for regeringen“. Jeg vil af hensyn til offentligheden gerne gøre et par yderligere bemærkninger om dette. Ingen kan være i tvivl om, at den iværksatte produktions- eller leveringsstrejke, hvad det nu er, den kaldes, var af politisk karakter; det fortalte organisationerne for øvrigt selv gennem den proklamation, de udsendte. Jeg erindrer kun én gang tidligere i mit mere end 25 års virke i det høje ting at have været ude for et lignende pres som dette, hvor folketinget ikke står helt frit. Uden dog at ville drage en sammenligning med selve affæren, hvor man prøvede at knægte friheden, minder jeg om denne ene gang.

Jeg ved selvfølgelig, at vi kan lade være med at vedtage disse lovforslag, men vi kan næppe gøre det uden at udløse begivenheder, hvis rækkevidde ingen i dag kan overskue. Jeg vil så gerne tro godt om menneskene; jeg vil også gerne tro om dem, der har ansvaret for denne strejke, at de ikke selv var klar over, hvor nær de var ved krudttønden; men regeringen var formentlig klar over det, og det var derfor, den måtte give efter for presset. Det var såmænd ikke det, at byerne i nogle dage kom til at mangle mælk, smør o. s. v., der var afgørende; det var selve situationen, som kunne give anledning til så mange andre uheldige ting, hvis følger det ville tage år at genoprette. Glemte de herrer, der har ansvaret for denne strejke, hvad demokrati og folkestyre er? Glemte de, at demokrati og folkestyre bæres af gensidig forståelse og respekt mellem menneskene?

Jeg er den første til at beklage, at denne strejke udløste de reaktioner i byernes arbejderkredse, som den gjorde, men det kan dog til nød forstås, at den gjorde det. Den høje regering skal have tak fra min side, fordi den forstod, hvad der her var ved at ske, og fik freden genoprettet, før det var for sent.

Jeg ved ikke, hvor tilfreds Landbrugsrådets præsident, det ærede medlem hr. Anders Andersen, er med sejren, men én ting kan jeg forsikre ham om, at den ufred mellem naboer, som denne strejke skabte,

den kløft, den gravede mellem land og by, det had, den fremkaldte, og den hævnlyst, den udløste, vil de herrer ikke modtage tak for, det vil sent blive glemt. Alle, som har fulgt med i, hvad der er sket før denne ulykkelige strejke, vil vide, at der inden for regeringen og regeringspartierne var ærlig vilje til at finde frem til støtteforanstaltninger for landbruget. Vi var også klar over, at resultatet af de forhandlinger, der førtes om arbejdernes lønninger, ikke kunne bæres af landbrugserhvervet i denne situation, men til gengæld troede vi, at dette spørgsmål kunne løses på normal måde.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg kan give mit partis tilslutning til, at den beløbsramme, regeringen har måttet gå med til, bliver gennemført. Jeg vil derimod forbeholde mig mit standpunkt med hensyn til fordelingen.

Jens Chr. Christensen: Den lovgivning, den høje regering med de foreliggende to lovforslag har lagt op til, er af en sådan karakter, at ingen i den befolkningsgruppe, forslagene tilsigter at hjælpe, er særlig glad for den. Alle må erkende, at de økonomiske vilkår i den såkaldte velfærdsstat Danmark efterhånden har udviklet sig sådan, at landets hovederhverv, landbruget, nu befinder sig i en sådan økonomisk klemme, at hjælpeforanstaltninger eller en helt anden økonomisk politik er en tvingende nødvendighed.

Da folketinget for ca. 2 år siden behandlede lovforslag om bundpriser for mejeriprodukter på hjemmemarkedet, udtalte jeg, at den lovgivning, man her indledte, var resultatet af en i bund og grund fejlet politik, en politik, der måned efter måned fik udgiftsniveauet til at stige med stadig voldsommere fart, en politik, der forringede mulighederne for vort eksportrende erhverv. I de mellemliggende ca. 2 år er der ikke fra den høje regerings side foretaget noget som helst effektivt for at standse denne galskab; tværtimod har den taget stærkere og stærkere fart.

Regeringen har på intet tidspunkt i handling villet erkende, at det, der må være det altafgørende i et samfund som det danske, må være et prisniveau, der er nøje afstemt efter de vilkår, der møder vore eksportprodukter på verdensmarkedet, og